

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 171.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000865472/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Hele den Dag saae han paa sin Vandring hverken til højre eller venstre, lige saa lidt i det rent ydre som i sine Tanker; der var jo ingen Ting at see efter. Et Erindringsbillede fra Opholdet hjemme, som han ikke *kunde* faa bort, var mærkværdigt nok det af hans lille Søster Kathrine og hendes Stammen. Han saae hendes lille Ansigt saa tydeligt for sig, naar det ligesom stivnede under hendes Anstrængelse for at tale, og hun ikke kunde faa et Ord frem. Det plagede ham, lige til han faldt i Søvn om Aftenen, — og han havde saa ondt af det for hende. —

Da han kom til Die goldene Aue igjen, var der ikke en Blomst at see paa den store Engstrækning; Høet var høstet, og de fleste Steder ogsaa bjærget, siden han var her sidst. Det var en hed, lummer Luft i Dag, den 1. Juli, — — og da han stod og saae paa al denne graa-grønne Tomhed paa de nyslaaede Enge, kunde han ikke længere hindre Fortvivelsen i at bryde ind over ham selv: blive gaaende, som han nu gik, det var jo umuligt! — uden nogensomhelst Slags Afgjørelse — nu vidste han ogsaa, at han ikke kunde beslutte sig til at vælge Verdsligheden! — Aa, der var jo det andet: at gaa lige løs paa disse gruelige Evigheds-Tanker, give sig dem i Vold og søge at sejre, søge at blive from og fuldkommen, saa man fik en naadig Gud. Men det var jo som at skulle knuse sig selv — saa maatte han jo bryde med sin Fader, gaa i Kloster — — og saa maaskee dog ikke sejre — bare miste sin Forstand!

Han stod og rystede af Angst — mens Sveden haglede ned over hans Pande i det lummerhede Vejr.

Og det forfærdelige var, at alt andet i Virkeligheden var bedre, end det, han nu led — ja, ja, at miste sin Forstand var ogsaa bedre! Og saa havde man dog gjort, hvad man kunde — selv om man blev gal, saa kunde man dog komme i sin Grav som Munk. — — Men han kunde jo sletikke gjøre det, — nej, af fri Vilje *kunde* han ikke handle imod sin Fader, aldrig i Verden! — saa skulde Gud eller ogsaa den Onde selv tvinge ham dertil!

Næste Dag henimod Aften nærmede han sig den lille By Stotternheim, hvorfra der kun er en god Mil igjen til Erfurt. Han var helt syg — ogsaa legemlig — af sine tunge Tanker, — de var de samme som igaar, og Vejret var det samme. Det var nu paa tredje Døgn, at det havde trukket